

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatonk
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoń ty.

Z njebjes mana,
Njeh ćí khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njeđzelske lopjeno.

Wudawa šo kóždu šobotu w Smolerjez knihiczišczerńi w Budyschinje a je tam ša šchwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž.

Sswjata Trojiza.

4. Móšj. 6, 22—27.

Aaronitiske žohnowanje, š kotrymž šo wošada kóždu njeđzělu požohnuje, dawa nam nuts pohladacž do skutkowanja trojjenicžkeho Boha nad nami.

Wono šjewi nam:

1. žohnowanje Stworicžela, kotryž naš wobarnuje;
2. hnadu Šbóžnika, kotryž naš roškwěcža;
3. měr šwjateho Ducha, kotryž w naš skutkuje.

1. Bóh Wótz dawa nam dobre a wotwobrocža šle. Wótz je lubosč. Lubosč pak dawa, šobudžěli, woporny nošy. Aaron dyrbješche nad wošadu prajicž: Tón Anjes požohnuj tebe. Šhto pak reka žohnowacž druge hacž dobre niz jeno pshecž, ale tež dawacž. To šlowo šo trjeba w myšli pschisporjenja. Šdnyž Bóh Abrahama žohnuje, reka to tak wjele hacž, šo wón jeho bohateho čžini na duchownych a čžělnych kublach.

Nješkmny tež my šo tehole žohnowanja hacž dotal wješeliš? Njeđyrbimy wušnacž: Ša wěry, šo mje Bóh štworik je a hišcže šdžerži? Š temu je nam poknosč duchownych darow dał. My dyrbimy spěwacž: Njeh Bohu džafuje šo wutroba wšchěch ludži.

Alle niz jeno dobre čže nam Wótz dawacž, ale wón čže naš tež wobarnowacž, wobarnowacž pschede wšchěm

šlym čžěla a dušche. Jeho kěđžbowanje wobarnuje našch wodnych; hdyž wón šwoju ruku wotečehnje, padnjemy do škaženja. Duž spěwamy: „Ša pošbėham šwojej woczki k horam, wot kotrychž mi pomoz pschindže.“

2. Hnada Šbóžnika. Najwjetšchu lubosč je nam Bóh wopokasał, šo nam šwojeho Šsyna pošla.

Tón Anjes roškwěcž šwoje woblicžo nad tobu. Šdnyž šhto šwoje woblicžo nad nami škwěcžicž dawa, blyšcžići šo jeho woczko a wón na naš pshecželnje hlada, my mamy dowěrjenje k njemu. Tak je Bóh na naš we šwojim Šsynu pohladał, kiž je podobnosč jeho bycža. W nim je nam šhadžalo šlónčžko prawdosčže. Wot teho šlónčžka dyrbimy šo roškwěcžicž dacž. Teke šlónčžne šwětlo nje- dyrbimy psches nikoho a psches nicžo šacžmicž dacž.

A hnadny čže nam Šbóžnik bycž. Šak wyšoko wazimy, hdyž kěžor abo kral někomu někajku hnadu wopokaže, to njetrjeba rjad bycž, šo pshecželne šlowo rěcži abo jemu ruku pošticži. Šak wazne hatle je, hdyž kěžor šlónčžnika wobhnadži a jemu šwobodnosč da. Njeje nam Šbóžnik we wjele wyschšej měrje hnadu špožcžik, hdyž je nam wodacže hrěchow, žiwjenje a šbóžnosč pschinješl? Š hnadny šče wy šbóžni ščžinjeni.

3. Škuttowanje šwjateho Ducha. Škryštuš je šašo wot šwěta šchol, hdyž je škutt wumožjenja došonjał, ale wón je nam šwjateho Ducha pošlał. Ša njeho počahuja šo te šlowa: „Tón Anjes pošbėhni šwoje woblicžo na tebe.“

Šdnyž šhto šwoje woblicžo na naš pošbėhuje, wón na naš hlada, šo by naš wobkěđžbowal a my njebychmy

šo sabludžili. Tak ma šwjaty Duch po woli Sbožnika nahladowacstwo na duschach człowjekow. Wón powoła, rosšwěczi, wušwjeczi a šdžerzi naš w prawej wěrje, kaž wón zyke šchesczijanstwo na semi powoła, šhromadzi, rosšwěczi, wušwjeczi a pschi Jesom Šhryščće šdžerzi w prawej jenatej wěrje.

A daj tebi šwój mēr. To je, po czimž najhlubšče žedženje wutroby dže, niz jeno pola džeczi Božich, ale tež pola šwětnych ludži, jeno so czi tónle mēr po wopacžnym puczu pytaja. Prawy njebjeski mēr dusche, jeniczki troschtowazy balsam sa našču wutrobu, dawa nam jeno Šhryštuš psches šwjateho Ducha. Wón móže šam wutrobu šmēr= wacz, hdyž šwjaty Duch š nim šacžehnje, kaž do Noachoweho šaschcža hošš š lopjenom mēra pschileczi.

To wschitko cžini trojjenicžki Bóh nad nami! Šemu budž cžescž do wěcznosčće! Šamjen.

Požohnowanje.

Šlób: O Božo lubošny —.

Tón Anjes cže požohnuj
Šsam š wyšokého hrodu,
Bóh Wótž cže wobarnuj
Ššched njesbožom a šškodu;
Šdyž wón cže žohnuje,
Mašch šbože, wješele,
Troscht, pomoz, šwětka dosčž
A herbštwo njebjeske.

Tón Anjes cže požohnuj
A daj cži dostacž hnadu;
Njech Šesufš smyje cže
Wot wscheho twojoh' padu;
Wón twoju duschu šant
Do šwojich ranow šam,
So žohnowany šy
Ššches njeho tu a tam.

Tón Anjes cže požohnuj
A še šwětkom cže rosšwjecž,
Tón drohi šwjaty Duch
Šsam wutrobu cži pošwjecž;
Mēr twojej duschi daj,
Cži pomhaj psches šwět šty,
So ty hacž do šmjercže
We Božej hnadže šy.

Šo M. Domaschžy.

Bóh je luboščž.

W Erfurče wobras wiša, na kotrymž ruku widžišč, kotraž šawjeschł, na nim wotšnamjenjeny, wotwodžewa, tak šo je wotewrjena biblija widomna, na kotrejž šu te šłowa cžitacž: Bóh je luboščž. Šbn wobras na tym mēštnje wiša, hdyž nēhdy Luther bibliju w šlóbštreje namaka, a do kotrejž šo wón pschi cžitanju tak ponóri, šo na wscho druhe šapomni, wošebje na šwój strach psched Bohom, w nješmilnej šurowosčži nad mrocželemi trónowazym; pschetož tak šu wón wucženy, šebi Boha Anjesa pschedstajecž. A nētlo namaka wón w tej šwjatej knišy, jemu tak došho njesnatej, tu zyku polnosčž Božej hnadu a luboščže, kotraž šo jemu jako drohotne šlubjenje napschecžiwu šlyšcžesčše, a wot tuteho woko= mika šem bēšče to jeho horže žadanje, tež druhim tónle šawjeschł

wotečahnyčž, šž tu drohu knihu šakrywascže, a wschitkim štrach= cžiwym duscham pschwołacž: Bóh je luboščž! To je tón dro= hotny dor, kotryž nam Lutherowa ruka da, šo nam nēmsku bibliju wobradži, kotrejž šo tež našch luby šerbški lud wot lēta 1728 šem we šwojej macžernej rēcži wješeli, tak šo šmē šam w nej cžitacž a šo teho droheho šłowa troschtowacz: Bóh je luboščž!

F.

Mje žohnuj, šwjata Trojiza!

Ššalm 134, 3.

(Šo pōblanskim šłōšu.)

Bóh Wócžez žohnuj mje!
Wón jako žórto hnadu
Mój wulhow je a ššfit
A šlyšchi moje žady;
Ššym w nushy, we horju,
Šod ššchizom šhorosčže,
Dha ščeje pomoz mi
A duschu troschtuje.

Ššyn Boži žohnuj mje!
We nim šym wobhnadženy
A š jeho šwjatej šwju
Wot hrēchow wucžiščeny;
Mi duschu šakhowacz
Wón w šwojich ranach čžyčł,
So hacž do wěcznosčče
Šyčž žohnowany był.

Duch šwjaty žohnuj mje!
Wón špožčž mi wušwjecženje
We wěrje do Šhryšta
A prawe wožiwjenje;
Njech wón mi wulwa
Mēr Boži do dusche,
Dha pola Boha šym
Ša wěcznje we hnadže!

K. A. Fiedler.

Wēra do šwjateje Trojizy.

D. M. Luther.

(Šorjedženy pscheložł.)

Do Boha Wótza wēriny,
Šž je njebio, semju štworit;
Mty jeho lube džeczi šmy,
Šako Wótž je š nam šo horit;
Wón nam wschēdnje žiwnosčž dawa,
Cžēlo š duschu wobarnuje;
Šščitowacz naš njesastawa,
Ššchiz a horjo wotdžeržuje;
Maš šastarawšchi, šwarnujo
Wón w šwojej mozy džerzi wscho.

Do Šesom Šhryšta wēriny,
Šeho Ššyna, našchoh' Anjesa!
Wón Bóh je, š Wótza plodženy,
Njes nimaj nej rosčžēl, mjesa;
Š klina Marje w Božej nozy
Šu wón cžłowjek narodženy
Ššches šwjateho Ducha mozy;
Šotom na ššchiz powyšcheny
Wón ša naš wumrije, wot šmjercže
Šal psches mōž Božu štantł je.

Do swjatoj' Ducha wěrimy,
 S Wótjom, Sšynom jene Bójsstwo;
 Wón sczele nam, naš troštuju,
 Dary s njebja jako swójsstwo;
 Ršhesčzanstwo wón w kóždym traju
 A jenej myšli šhromadžuje,
 Šdžež šo hrěchi wodawaju;
 Čžela wón nam s nowa hnuje,
 Šdyž wita po wščem hubjenstwie
 Naš junu wěčne žiwjenje.
 Šamjeń.

F.

Ješuš, moja nadžija.

W dankej wójnje 1864 šo sta, šo pruski hejtman se šwojeje batteriju po šbožownej bitwie do wójuwodowejo hrodu w Glücksburgu čžehnjesche, šo by tam kwartieru dostał. Wot wontach bě tón hród wšchón rjany, nutšlach pał mějesche šrudny napohlad. Danszy wojazy běchu tam wšcho do čžista rošbili. Tež ani hrowowstwu žyrkej njeběchu pschepuschčžili. Seno byrgle běchu hiščeže dobre. Našch hejtman pschethodži te prjedy tał rjane, nětko pał šapuschčene stwy se šrudnymi myšlemi, hačž stóncžnje pschi byrglach stejo wosta. Tu jemu dobra myšlicžka sešhadža. Wón dweju šwojich artilleristow k šebi šawoła, pošasa jimaj, tał maju šo byrglowe měchi pacžicž, šydnny šo na šantorowu šawku a počža tón šhěrlušch: „Ješuš, moja nadžija“ hrocž. Nutrnje pošluchachu jeho wojazy w šonjemzach wokolo hrodu na rjane móžne šwuki a tón a druhi počža šhěrlušch pschi šebi šobu špěwacž.

Šdyž běšche pschestał a čžyšche woteńcž, štupi k njemu na jene dobo žyš měščežan, kiž běšche něhdže w šucže štał a temu hracžu pschipošluchal. Žusobnił šapschimny wyschłowu ruku a rjekny: „Žuby knježe, měječe wutrobny džal. Wy šče mi wulke žohnowanje wobradžili. Wóh Waš šwarnui!“ Pschi tym bě šo tón měščežan s durjemi minyl, tał šo šo wyschł jeho ničžo wjazy wopraščecž njembžesche.

Měšazny šo minychu. Našch wyschł mějesche dale wojowacž a čžehnjesche šobu do Šütskeje. Duž šo mēr ščžini a wón marschšerowasche se šwojeje batteriju domoj. Dompucž wjedžišche jeho psches Glücksburg a jeho wošebnemu šastojnikaj do kwartieru pošožičhu. Šospodač, šospoša a wšchitzny domjazny, žarowazu draštu woblecženi, běchu napschecžšo njemu jara pschecželni, tał šo šo wón taž domach čžujesche. Naš šo wón ša tutu pschecželnošcž džakowasche. Duž jemu šospoša wotmolwi: „Wny mamny pruslich wyschłow rad, wošebje pał mój mandželšti.“ — „„To je wěrnó““, pschistaji šospodač, „„ja šym pruskim offžžeram jara džakowny, niž wojowanja dla, ale dla jeneho žohnowanja, šotrež šym wot pruskeho wyschłka dostał a šotrež jemu čžas žiwjenja nješabudu.““ — „Ščtó dha je tón pobožny wyschł był?“ prashesche šo našch hejtman radoščžitwy. Šospodač wotmolwi: „„Ša jeho mjeno njewēm, tež jeho wot woblicža nješnaju, dofelž šo to pschi šmērkanju sta; ale powjedacž wam tu wěž čžzu, je-li šo je Šam to špodobne.““ — „Prošču“, wotmolwi tón wyschł, „powjedajče mi to!“ A šospodač rěčžesche tał:

„„Šrudoba běšche mój dom nadpadła, kaž blyst i jafneho njebja. Moja žona šthori a šdasche šo, šo žaneje rady nješbudže. Mój šarschi šyn wumrje na šcharlach. W tym šamym čžasju — bě to pošlednju šymu — šhubich wjele pjenjes. A na to pschindže wójna se wšchej šwojeje haru, tał šo dla hubjenštwu njewjedžach, ščto šapocžecž; šłowa šo mi wjercžesche a šamyšleny šhodžach w šwojim džele. Ša počžach dwělowacž, hačž dha žaneho Boha na nješjebach njeje, pschetož telko štaroščžow njemóže štoro Wóh na

jeneho čžlowjeka pošožicž. Pschžezšo pał hiščeče teje šrudobny doščž njebě. W bitwie šranichu mojeho mlódscheho šyna, kiž bě leutnant, šo bóršny wumrje. Ščto pošhasche nětko wšcha moja wěra, moja nadžija, moje modlenje? Ša něotre měšazy dwaj šynaj prjecž, mandželška na šrome rowa — njeby šěpje był, wumrjecž, hačž tajku žaloščž pschenjesčž? Šty njepschecžel mje s možu do šamomordarštwu honjesche.““

„„Tehdy buch ras do hrodu pošłany. Šo šapuschčenje tam šo k mojej pustej wutrobje a šłowje hodžesche. Štejach pschi rošbitym wofnje, pschede mnu šłuboše morjo. Ščto by šchłodžalo, hdy bych dele štocžik? Šonž by wšcha nufa mēla. Tał mi šty njepschecžel do wuschow šchepšasche. Duž byrgle šakšincžachu, ja se šwojejo šamyšlenja wotucžich a pošluchach; „Ješuš moja nadžija“ šo hrajesche. Ššlyšny šo mi ronicž počžachu, moja wěra šo šašo šbēhasche, ške myšle čželachu, ja bēch wumóženy. Naž něhdny w Domaschowej wutrobje, tał tež w mojej ššincžesche: „Mój Šnježe a mój Božo!“ Ša mějach šwojejo wumóžnika šašo.““

„„Temu hrajerjej šo pošžakowacž abo šo jeho prashčecž, nje-čē mi tehdy móžno, pschetož moja wutroba šo hibasche, kaž njemērne morjo. Šabyl pał teho pschecžela nješšym. Šobžžicžki dženi šo ša njeho modlu, šo by Wóh jeho šchłitowal a je-li móžno, jeho še mni pschiwjedł, šo mohł šo jemu džakowacž.““

Našchemu wyschłej běšche to wšcho džiwne, wón da šwojemu šospodarjej ruku a džesche: „W domje našcheho Wótža njeje ničžo šhubjene, ani šornjatko, ani šwuk, ani šłowo, wšcho w šwojim čžasju šwój pošł pschijnjeshe.“ Na to šo še šlawierej šydnny a šahra:

Ješuš moja nadžija —

A nětko tón šospodač šhoni a špóšna, ščtó běšche jemu tehdy tón šamšny šłob w hrodže hrał a jeho psched nješbožownym ššincženjom šwarnowal.

Šhóstany jebak.

„Pohaj Wóh, Šandrijo, šo wješelu, šo čže šašo widžu. Wěšch ty ščto? ja čžyl šwoje pjenjesny šašo mēčž“, tał džesche Mičhal k šwojemu prjedawšchemu pschecželej Šandrijej. Šandrij wotmolwi: „„Šotre dha?““ — „Mó, te 50 hr., kiž bēch čži šoni poščžil.“ — „„Ty mi pjenjesny poščžil?““ džimajšche šo Šandrij, „„to by mi něščto nowe był; šterje mohł ja rjež, šo šym tebi pjenjesny poščžil.““ — „Ty to tola přecž nješbudžesč?“ rjekny Mičhal, „njewěšch dha wjazny? Wěšche Šētra a Šawoła, tehdy štejachmoj na šlawje, kiž psches šłubinu wjedže; tam šy žaloščžil, šo šebi domoj hičž njewēršch. Pjenjesny bē pschēhrał a budžišche ša nje čželata šupowacž dhybjal. Šona čžyšche na šwaš a duž čžyšche 150 hr. poščžene mēčž, a hdy by jeno 50 hr. był; šy lubil, šo je ša 4 njedžele šašo dasch, a ja bēch tał dobročžitwy, šo šym je čži do ruki šnašadžal a ty šy šo pošžakowal a wšcho dobre lubil a nětk čžesch wšcho šapřecž?“ — „„Mój pschecželo““, Šandrij wotmolwi, „„ty šo jara mylišch, to je šo čži s někim druhim štał, ja wo tym wščem ničžo njewēm.““ — „Dha čžesch hiščeče přecž, Šandrijo“, rěčžesche Mičhal dale, „njewěšch dha, šo je tehdy pošłny měšaz šwēcžil, a ja njedyrbjal temu šrucže do wocžow pošladacž, šotremuž šym pjenjesny dawal? A runjež mam jeno jene wócžto, teho poščžerja derje šnaju a mój šwēdł čže tež šnaje; derje šo teho mam. Šo pał njebych wērš, šo budu pschecžitwo tebi šwēdka trjebacž; ja šym čže ša čžšneho čžlowjeka džeržal; šym šo pał myliš; ščłoda.“

Šandrij šo wottorhny: „„Ty čžesch mje ša njecžšneho muža džeržecž? Šo šłowo wšmi našad, hewał budžesch widžecž, ščto šo štanje. A ščtó dha je twój šwēdł? Šo našch mi hnydom šjewicž.““

„Šola knjejštwu čžzu, mój pschecželo, šwojejo šwēdka psched

